

«Όταν βραδυάζη», δράμα εἰς μίαν πράξιν ὑπὸ
Γ. Δ. Κορομηλά.

ΟΤΑΝ βραδυάζη ἢ ἡμέρα ἀλλὰ καὶ ὅταν βραδυάζη
ἢ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν ἀγωνιώδη μελαγχολίαν τῆς διττῆς δυνάμεως αὐτῆς ὥρας εὐρίσκεται ἡ Ἀργυρῶ, γυνὴ ἔγγαμος ὅταν μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπαναβλέψη

κατεχόμενον ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀγωνιώδη μελαγχολίαν τὸν Δημήτριον, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀγαπήσει πρὸ τοῦ γάμου τῆς καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἐνυμφεύθη διὰ τὴν προτιμήσει τὸν ἀνετον βίον μετὰ τοῦ εὐπόρου Γρηγόρη. Ἡ ὥρα αὐτὴ παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιφέρῃ τὴν πτώσει τῆς, ἐνῶ τὰ τέκνα τῆς εἶνε ἤδη εἰς ὥραν γάμου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σώζει. Ὁ ἐπαγρυπνῶν σύζυγος ἐμφανιζόμενος ἐπικαίρως καὶ ἐγκαίρως, δεικνύει ψυχραιμίαν ἀπόλυτον, προσποιεῖται μάλιστα ὅτι οὐδὲν ἀντιλαμβάνεται. Ἀλλ' ὅμως ἡ Ἀργυρῶ διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τριπλῆς ταραχῆς, — τῶν πρώτων ἀργυρῶν τριχῶν, τοῦ πρώτου σκότους τῆς νυκτὸς καὶ τῶν πρώτων μετὰ τόσα ἔτη ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Δημήτρη, — τρέμει αἴφνης περισσότερο πρὸ τῆς ψυχραιμίας αὐτῆς ἢ πρὸ οἵασδὴποτε ἐκρήξεως ὀργῆς· καταλαμβάνεται ἀπὸ φόβον οἶονεὶ μυστηριώδη ὁ ὅποιος τὴν ἀφυπνίζει καὶ τὴν σώζει.

Τὸ πρῶτον τοῦτο ἔργον τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Κορομηλά δικαιοῖ θὰ ἔλεγέ τις τὴν περὶ κληρονομικότητος θεωρίαν. Τὸ «Όταν βραδυάζη» παρὰ τὸ σχολιοτενὲς ἴσως ἐνιαχοῦ τοῦ διαλόγου ὅστις ἄλλως τε εἶνε εὐκόλον νὰ συντομευθῇ καὶ παρὰ τινὰ σημεῖα αὐτοῦ δῆθεν εὐτράπελα ὡς κάποια «τουλούμια γεμάτα δάκρυα» τὰ ὅποια τὸ κακοσυνιστοῦν ὡς «ἀσουλούπωτον» ἐνῶ πράγματι ἐν τῷ συνόλω εἶνε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ πολλὴν λεπτότητα γραμμένον, προδίδει ἐπαρκῶς τὸν ἔχοντα ἔμφυτον τὸ δραματικὸν τάλαντον.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὑπῆρξεν ἀρίστη, ἰδίως ὑπὸ τῆς κυρίας Κυβέλης Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ κ. Π. Λέοντος.